

Българската си Исторія (⁹), ученныйтъ нашъ Палаузовъ ги предѣля по-добрь: «Борисъ остави Симеону царство, казва той, на което границытъ са простирахъ отъ велика или българска Моравія около Дунава до устіето му; отъ тамъ по брѣга черноморскы до Бургасъ, часть отъ сѣверна Тракия, горня Албанія, токо-речи цѣла Македонія до рѣката Ибаръ която по онуй време раздѣляше Българското царство отъ Сръбското. Освѣнъ тѣзи земи, той владѣше широки области, прѣзъ Дунава въ Дакыя, седмоградіето по Тисса и Мароша, но като нѣмамы указаніе, мжчно е да са опредѣлѣхъ тѣкмо границытъ на тѣзи области.»

Симеоновото царуванье е пай-славната епоха въ Българската Исторія. Като бѣше въспытанъ въ Цариградъ и като усвои гръцкото образование до най-высока степень, Симеонъ са евява повелитель на единъ многочисленъ народъ съ пд-ясно понятие за значеніето на династическото достоинство. Като сѣднѣ на престола съ титлата *царь българскый*, титла която Тербелъ нѣкога бѣше усвоилъ, той възбуди доста голѣмъ страхъ у Византійцытъ; а като устрои въ Преслава независимо духовенство, Симеонъ ёще повече разви враждата между двѣтъ правителства, която са продължи и въ цѣло негово царуванье.

Малко преди да са въцари Симеонъ, на византійскыя престолъ са въскачи Львъ VI нареченъ *философъ*, съ когото дълговременныйтъ миръ между Българія и Имперіята са развали; защото престѣпни условіята му съ които напрежнитъ императоры давахъ особни правдини на българскытъ търговцы, преселѣны въ столицината или въ нѣкой отъ имперскытъ градове.

(⁹) Видѣъ «Българс. книжници» ч. I, книж. I, отъ Февруарія 1858, стр. 14.